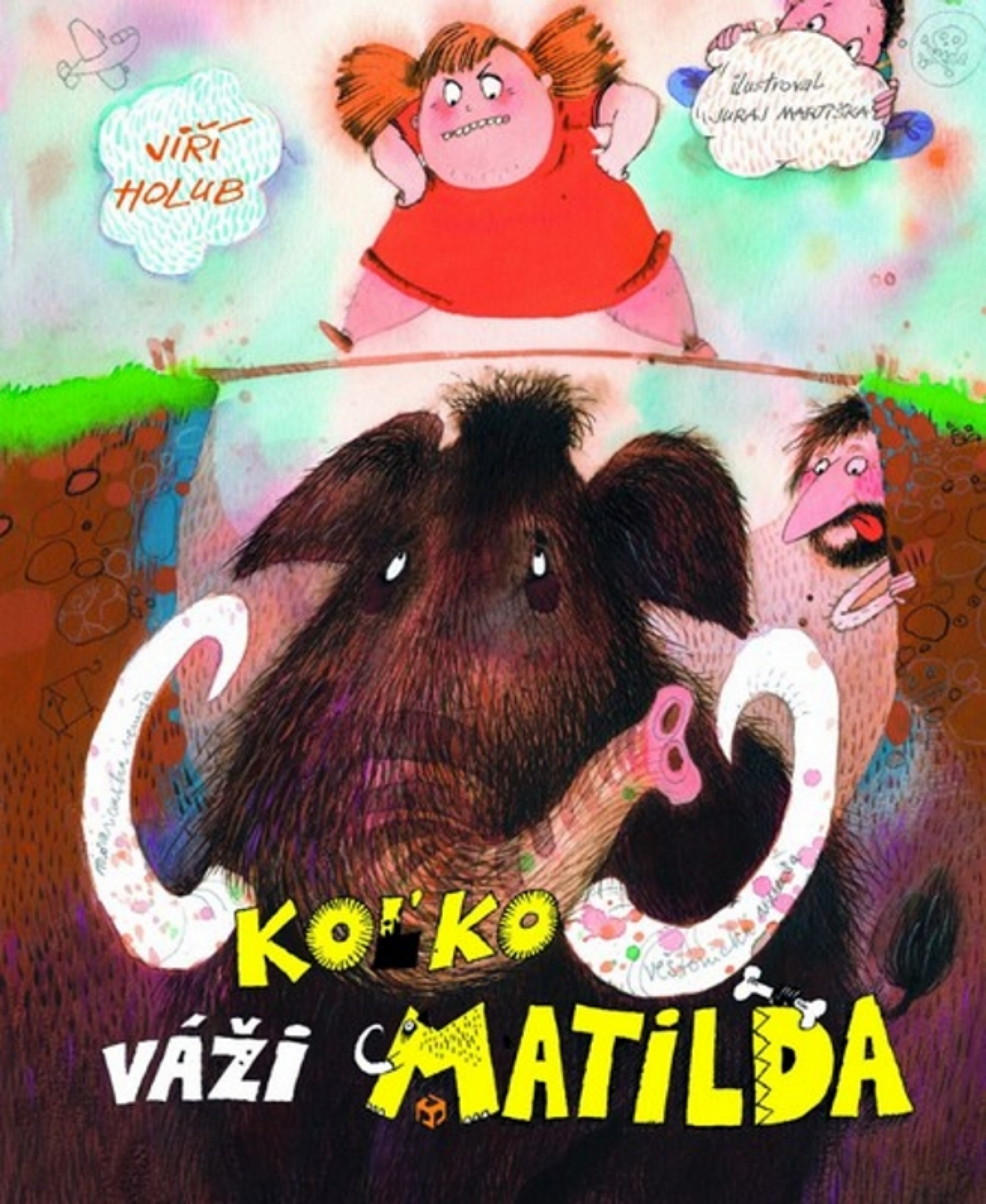

JIRÍ
HOLUB

ilustroval
JURAJ MARTISKA

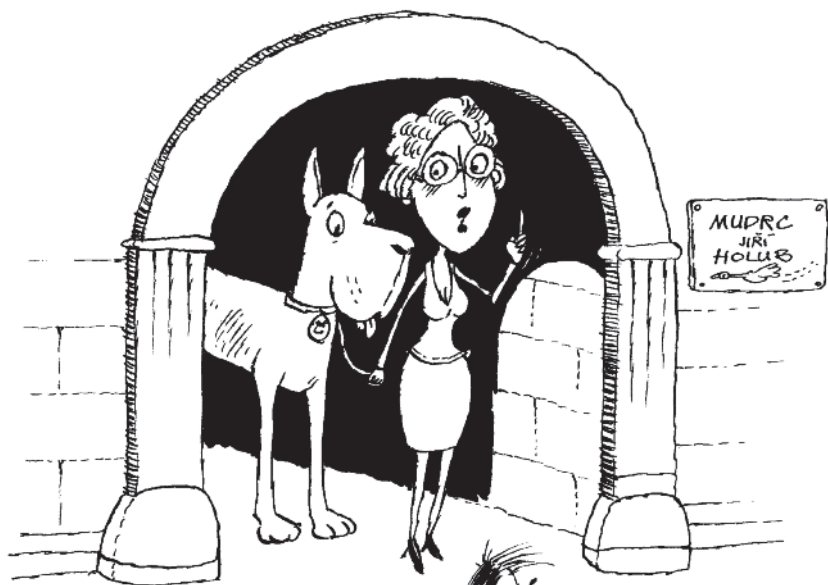
KO'KO
VÁŽÍ MATILDA

Dielo vzniklo s finančnou podporou Literárneho fondu.

Jiří Holub

Kolko váži Matilda

JIRÍ HOLUB:

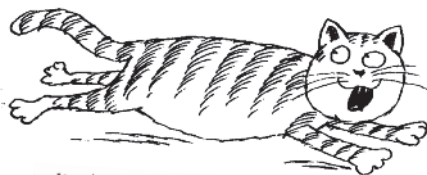

KOLKO

VÁŽÍ

MATILDA

ilustroval JURAJ MARTIŠKA

Slovak edition © Perfekt 2013
Text © Jiří Holub
Slovak translation © Marta Hlušíková
Illustrations © Juraj Martiška
Design © Juraj Martiška, 2013

Kniha vyšla s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR.

Koľko váži Matilda

Autor: Jiří Holub
Z českého originálu Kolik váží Matylda
preložila: Marta Hlušíková

Ilustrácie: Juraj Martiška
Editorka: Magdaléna Gocníková
Jazyková redaktorka: Zuzana Vrábelová
Grafická úprava: Juraj Martiška

Vydal Perfekt, a. s., Karpatská 7, 811 05 Bratislava,
ako svoju 648. publikáciu.
Rok vydania 2013
Prvé vydanie

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-8046-615-2

www.perfekt.sk

I.

Slniečko zasa svieti ako šibnuté, holuby pijú vodu zo studne na našom námestí a na tej studni sedím ja s Hermínou, kývame nohami a lížeme tú najlepšiu zmrzku, čo sme si kúpili u starého Bôčika.

Hermína si už dáva kornútik a tie holuby majú naň asi tiež chuť, pretože sa tu okolo nej pletú a robia také to vrkú, vrkú. Ja mám holuby rád. Sú celé popolavé a stále majú okolo seba hrbu kamarátov.

Zrazu sa na mňa Hermína pozrie, oblizne si prst, kde má trošku zmrzky, a spýta sa: „Ty, Otruba, koľko asi môže vážiť Matilda?“

Ja sa na ňu najprv škaredo pozriem, lebo nemám rád, keď mi hovorí Otruba a pritom vie, že sa volám Karči. Najmä sa mi to nepáči odvtedy, čo viem, čo je to otruba.

Už v druhej triede na mňa Hermína vymyslela takú dosť sprostú básničku, že:

**Keď som bola u Otrubu,
rozbila som si tam hubu,
psi sa na mňa vrhli
a potom si zdrhli.**

Alebo tak nejako. Ako hovorím, sprostá básnička.

A s tým priezviskom – vraj to znamená nejaký zvyšok niečoho, čo sa sype kravám. Hovorila to Janáčková a to je učka, tak to asi bude pravda.

Ináč mám ale Hermínu fakt rád. Ona sa so mnou kamaráti, ale v lavici sedí s Leontínou Čučoriedkovou, lebo by bolo hlúpe, keby sme sedeli spolu.

Chlapec totiž sedí s babou iba vtedy, keď vyrušuje. To nie je výmysel, u nás v tretej triede je to fakt. Keď učka vidí, že niekto robí kraviny, vyťahá ho za ucho a posadí k babe. Teda, keď je to chlapec.

Ale naspäť k tej Matilde. Ako som sa na Hermínu najprv pozrel našťava-
ne za toho Otrubu, tak potom som sa pozrel zasa srandovne. Skoro som sa
tým kornútikom od zmrzliny zadusil. Ty brďo! Koľko vraj váži Matilda. To je
teda dobré!

Vy vlastne Matildu nepoznáte, tak ani nemôžete vedieť, že toto je teda
fakt husté.

Matilda je strašne tlstá. A k tomu sa ešte volá Tučná ako ten spevák,
ktorý spieval pesničku o syroch a už je mŕtvy.

No a táto Matilda sedí u nás v škole. Nie je to úplná spolužiačka, ona to-
tiž nie je iba tlstá, ale aj stará. A zlá. Predstavte si, že ona aj mláti deti. Úplne
bez dôvodu. Ona napríklad ráno príde pred školu a tam stojí nejaký chalan,
čo sa na ňu hlúpo pozrie. Tá megera mu treskne takú, že chalan preletí cez
zábradlie! Alebo raz skoro zabila babu zo šestky len preto, že jej nedala
prednosť vo dverách. Chápete to? Tá baba musí byť nebezpečný šibnutý blá-
zon, ináč neviem. Ona už chodí do sedmičky. Nohy má také veľké ako stro-
my. Raz sme boli na školskom výlete v Šúrskom pralese a tam také tlsté
stromy práve boli.

Nad tými nohami má veľký zadok a potom hlavu. Áno, a tiež veľké bru-
cho. Keď ide ráno do školy, úplne duní chodník.

Chalani zo šestky jej hovoria Maskodont, ale tajne, pretože nahlas
by ich to mohlo stáť úraz sánok. Netuším síce úplne, čo slovo Maskodont
znamená, ale určite je to vtipné, pretože sa vždy smejú a hovoria – a teraz to
slovo musím napísať, hoci by mi zaň doma určite vynadali. Hovoria: „Ty

kokso! Videl si dnes Maskodonta? Keď ti tá jednu bachne, tak ti zlomí sánky!“ alebo tak nejako.

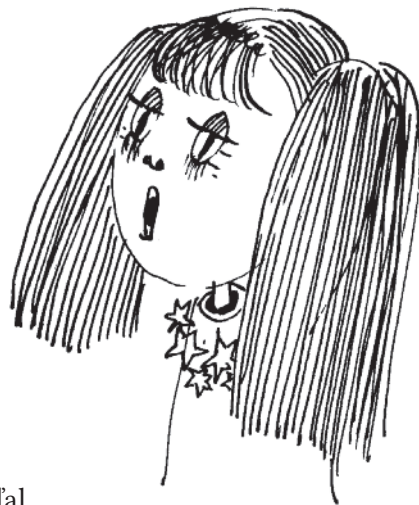
Už sa teším do šestky, tiež budem môcť hovoriť Ty kokso! A to aj dievčatám.

Tak práve túto Matildu Hermína myslela, keď jedla zmrzlinu.

Premýšľal som o tom ešte aj vtedy, keď mi povedala „čauko!“ a išla domov, do toho pekného domu na námestí, čo v ňom býva.

Ja som sa šuchtal do nášho paneláka a premýšľal som, ako to všetko urobiť. Hermína je fakt najlepšia kamoška, tak kvôli nej tú Matildu nejako odvážim. Ale budem si musieť dávať dobrý pozor, ono pochytiť sa s Matildou je fakt veľmi nebezpečné.

Nerád by som dopadol ako tá baba, čo ju Matilda zamkla na záchode a zvrchu ju celú obľiala. A to nie je všetko – tie záchody totiž boli chalanské! Ako hovorím, budem musieť byť opatrný, veru hej.

II.

Pred panelákom sedela na prašiaku Halušková. „Čau,“ povedala. „Už si to počul?“

Pokrútil som hlavou, lebo jediné, čo som počul, bola ona.

„Kardinálová zo siedmeho to zabalila!“

„Čo zabalila?“ chcel som vedieť.

Kardinálová bola hrozne stará pani, ktorá bývala až hore a smrdela od

cigariet. Celá sa stále triasla a šklbalo jej ľavým ramenom, keď si išla po lanšmít. Ona ani nič iného nekupovala. Zaujímalo by ma, ako mohla niečo zabaliť, keď ju tá ruka neposlúchala.

„Akože zgegla, kokso!“ povedala mi Halušková, keď som sa jej na to spýtal.

Ona je však staršia, takže už môže hovoriť kokso. Ty brďo! Až teraz mi došlo, že Halušková hovorí o smrti. Musel som sa posadiť tiež. Tak ona je mŕtva! To je teda vec. To budú zajtra čumieť, keď im v škole poviem, že som videl mŕtvolu!

Ja viem, že som nič nevidel, ale uznajte. Človek v mojom veku musí občas povedať nejakú tú lož, aby získal trochu lepšie postavenie. V škole mám na starosti iba šatňu a to nič neznamená. Keby som bol desiatár alebo tak nejako, tak by som vôbec nemusel klamať. Ale takto – chápete to, dúfam.

„Tak ja už musím, čau!“ povedal som Haluškovej, ale tá už aj tak striehla na niekoho, kto to o Kardinálovej ešte nevie.

Privolal som výťah a hľadal som šnúрку s kľúčmi od nášho bytu. Úplne som zabudol na Matildu aj na tú štvorku, čo mi dala učka na teláku, lebo som sa síce vyšplhal, ale nezošplhal som sa až dole, pretože som sa bál. Držal som sa tyče a učka na mňa hulákala, aby som zliezol, až nakoniec musela volať školníka a ten ma zoštuchol zmetákom.

Vystúpil som z výťahu u nás na treťom poschodí. Blikala tam žiarivka, ale vždy to tu krásne voňalo, nie ako na iných poschodiach. Mamina už bola doma.

„No kde si, prosím ťa,“ povedala mi. „Ten obed máš už úplne studený!“ Dal som jej pusu a ukázal som jej tú štvorku v žakuli a povedal jej, že za to nemôžem, že to bolo fakt vysoko a že som sa fakt bál. Hlavne toho školníka